

„Letehetetlen... Leginkább Tarantino **Django** elszabaduljával
lehet egy lapon említeni.” – *Booklist*

Senkiföldje démonjai

S. CRAIG ZAHLER

S. CRAIG ZAHLER

Senkiföldje démonai

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2020

Pam Christensonnak & Jody Zablernek ajánlom

1902
nyara

I. rész

Ez nem átmeneti szállítás

1. fejezet

Reszkető kezek

A NŐ, AKI ELFELEJTETTE A NEVÉT, megmozdult a matracon, mire a friss sebek a hátán, a fenekén és a karján egyszerre sajdultak meg. Átfordult a bal oldalára, hogy ne nyomja őket. Ahogy összezárta a lábait, szokatlan keménységet érzett a hüvelyében.

– Istenem... – szakadt ki belőle, aztán a jobb kezével az ágyékához nyúlt, bedugta az ujját, és kiemelte a félgömb alakú dudort a testéből, mint ahogy az igazgyöngyöt szedik ki a kagylóból.

Egy pillanatig azt hitte, el fog ájulni, aztán kinyitotta a szemét, és megvizsgálta a hüvelyk- és a mutatóujja között tartott valamit – egy halott bébiteknős volt.

A nő, aki elfelejtette a nevét, még csak meg sem döbbsent, közönyös kíváncsisággal vizsgálta, mit vett ki a testéből – mintha csak idegenek nem kifejezetten érkézfeszítő beszélgetését hallgatná.

Az ágya mellett két kis tartóban gyertyák álltak, borostyánszínű, pislákoló fényük rohadt virágok, fahéj és vanília illatát árasztották. Ebben az émelyítő fényben szemlélte meg alaposabban a testébe felhelyezett bébiteknőt. Szerencsére nem emlékezett a férfira, aki valamilyen undorító okból ezt tette vele. A kis állat a páncéljába visszahúzódva, a világtól elzárva pusztult el, és ezért most nagyon irigyelte.

Az elmúlt nyolc hónapban, amit ebben a föld alatti pokolban töltött, történetek már vele ennél borzasztóbb dolgok is.

Ő maga sem értette, hogy miért teszi a gömbölyded tetemet hosszú, kócos, szőke tincsei mellé a párnájára, és simítja meg az ujjával a rücskös páncélt. A bébiteknős feje ernyedten lógva csúszott ki a nyílásán.

– *Reina!* – hatolt át egy férfihang a falakon.

A nő felkapta a fejét az apró test mellől, és a szoba túloldalán álló vaskos, acélpánttal megerősített ajtóra nézett.

– Ebéd – jelentette be a férfi.

A nő nem találta a hálóingét, így egy takarót kapott maga elé, ami érdes volt a rászáradt spermától.

Sárga fénycsík jelent meg az ajtó körül, két méter magas téglalappá nőtte ki magát, és a fényárban ott állt a faorrú férfi, az *hombre*, aki az ételt hozta. A gyertyaláng megcsillant az esőkabátján.

– Nem vagyok éhes – mondta a nő, majd megrázta a fejét. – Nem kérek ételt, érted? *No comida para mi.*¹

A faorrú férfi nem törődött a nő tiltakozásával, az ételhordót a nyelénél fogva belökte a szobába. Az edényre szerelt kerekek hangja vinnyogó patkányokra emlékeztette a megkínzott nőt, akinek a zajtól könnybe lábadt a szeme.

– Egyél! – dörrent rá a faorrú.

Az ágya mellé állította a hordót, aztán fölé hajolt, és kicsavarta az oldalán lógó gyomorszondát.

– Nem vagyok éhes!

A nő gyomra felkavarodott az étel gondolatától is, reszkető teste másra vágott.

A faorrú a nő szájához emelte a malacbél csöpögő végét, ő azonban összezárta a száját, és elfordította a fejét. A csőből szívárgó zöldes folyadék a takaróra csöpögött.

– Reinának ennie kell, hogy szép legyen. – A levegő sziszegve távozott a műorrba fúrt lyukakon, apró, éjfekete szeme meredten

¹ Nincs étvágyam.

bámulta a nőt. A disznóbelet a saját szájához emelte, a végéről lenyalt egy kis levest, és mosolyogva bölintott. – *Bueno*. Finom.

– Ebből kell még – mutatott a nő a csontos karján sorakozó fekete nyomokra.

– Nincs több orvosság.

Mint a kiszáradt erdőben a tűz, úgy terjedt a nő testében a növekvő félelem.

– Kell még – mondta kiszáradt szájjal. – Kell még orvosság, már napok óta...

– Nincs több! – A faorrú férfi felemelte a malacbél csöpögő végét. – *Por favor, reina, tu...*²

– Addig nem eszek, amíg nincs orvosság!

Ököl csapódott a nő gyomrába. Amikor levegőért kapott, a férfi a szájába nyomta a belet, aztán összezárta az állkapcsát, és a bal lábával pumpálni kezdte a fogantyút. A fokhagyma-, penész- és romlottcsirke-ízű leves végigfolyt a nő torkán, le a gyomrába. Fel szeretett volna kiáltani, de csak azt érte el, hogy a leves befolyt az orrába is.

– *Bueno*.

A faorrú újabb adag savanyú levest pumpált a nőbe, figyelte, vajon lenyeli-e, aztán kivette a csövet a szájából, és az ételhordó köré csavarta.

– Aludni kell. Három nap a nagy *fiesta*ig. Lesz néhány *muy* fontos ügyfeled, és a főnök azt szeretné...

– Szerezz gyógyszert! – kérte a nő.

– Nincs gyógyszer. Megbetegszel tőle. A kliensek panaszkodnak, hogy hideg a kezed, és hullik a hajad.

– Megint bajba keverlek, ha nem szerzel gyógyszert. – A nő tudta, az ópium védelme nélkül nem lesz képes kibírni még egy *fiestát*.

– Megint össze csinálom az ágyat.

– Ne! – fintorodott el a faorrú. – Nem csinálsz ilyet.

² Kérlek, királynőm, te...

– Ha nem szerzel gyógyszert, úgy csinálom össze magam, hogy a kliens is lássa, és akkor mindenki bajban lesz.

A faorrú orrán füttyülve távozott a levegő. Hátat fordított az ágyon fekvő nőnek, kigurította a helyiségből az ételhordót, aztán becsukta és bezárta az ajtót.

A nő magányában, elnehezülve a rossz ízű ételtől, elálmosodott, majd elaludt. Azt álmodta, hogy boldog házasságban él, kórusvezető San Franciscóban, és Yvette-nek hívják.

Yvette felébredt. A hálóinge (nem emlékezett arra, hogy mikor vette fel), az arca és a haja is nyirkos volt az elvonási tünetek miatt. Kinyitotta a szemét, de alig látott valamit. Az ágy melletti gyertyák kialudtak, a szoba sötét lett, csak a tölgyfa ajtó körül szivárgott be egy kevés fény. Az ágy lábánál valami háromszög alakú dolgot pillantott meg. Mintha egy köpenyes alak lenne. Yvette megrémült.

A betolakodó lihegni kezdett.

– Ki van ott? – kérdezte Yvette.

A betolakodó vett egy mély levegőt, csettintett a nyelvével, majd hangosan tüsszentett. Yvette összerezett, és elengedett néhány csepp vizeletet. Nedves nyelv ért a jobb talpához, mire azonnal maga alá húzta a lábát. A dolog szippantott hármat, megkerülte az ágyat, odaállt a párnája mellé, és lihegni kezdett. Yvette orrát hús és csont szaga csapta meg. Jobb kezével megérintette a nedves orrot. A kutya az érintéstől boldogan felmordult, és húsos nyelvével lenyalta a nő csuklójára száradt sót.

Yvette az ágya alatt tartott fémedénybe ürített, aztán meggyújtott egy gyufát, és lángra lobbantotta a gyertyakanócot. A gyufa foszforos fejét a fal részébe dugva oltotta el.

A kutya vöröses színű, huszonöt kilós keverék volt csúcsos fülekkel, bölcsességet sugárzó tekintettel és összevissza kócolódott, szőrös pofával. A jámbor állat meredten nézett rá, mint egy ártatlan gyermek vagy egy szerető.

Yvette hónapok óta nem nézett olyasvalaki szemébe, akit nem gyűlölt. Könnyek szaladtak le az arcán, a cseppek az állán csüngtek, mielőtt lehulltak a nyirkos matrakra.

A becses állatot nem hatotta meg a környezete, vakarózni kezdett, majd az egyik tappancsát kezdte nyalogatni.

– Hogy s mint? – kérdezte tőle Yvette.

A kutya szája kinyílt, majd ismét becsukódott, mintha mondani szeretett volna valamit, de aztán meggondolta magát. Inkább leült, és felemelte a jobb mellső lábát.

– Tudod, hogyan kell kezét fogni?

A kutya sürgetően figyelt Yvette-re.

Yvette előrehajolt, hogy megragadja a felé nyújtott végtagot, de az elvonás miatt hirtelen rátört a hányinger. Az ágy alá nyúlt, előhúzta a fémedényt, és hevesen öklendezve kiadta magából a korábban beleerőszakolt leves nagy részét. Izzadság öntötte el kivörösödött, lefelé fordította arcát, majd ismét öklendezett egyet.

Egy hosszú pillanatig mozdulatlan maradt, hagyta, hadd csöpögjön róla a verejték.

Aztán kiszedte a szájából az összetapadt hajtincseket, és keserű epét köpött a tálban összegyűlt salakanyagokra. Igyekezett nem belélegezni a fojtó szagú kipárolgást, amitől minden bizonnyal ismét felkavarodott volna a gyomra.

Visszalökte az edényt az ágy alá, hanyatt feküdt, és a repedezett mennyezetet nézte. Amikor idegen férfiak szopogatták a mellbimbóját, mintha az anyjuk lenne, mert ettől valahogy visszarévedtek a mámorító gyerekkorba, vagy amikor behatoltak a hüvelyébe, ő a repedéseket bámulta, és bogárnak képzelte magát, ami végigmászik a durva felületen. Van olyan fazon, aki azt szereti, ha a szemébe néznek, és legalább úgy csinál, mintha élvezné, de amíg a faorrú férfi nem ad neki gyógyszert, Yvette nem képes efféle szolgáltatásokra.

Hónapról hónapra egyre kevésbé hitt abban, hogy valaki menti erről a borzalmas helyről, de még nem adta fel teljesen a reményt, egy apró porszemnyi még maradt belőle. Yvette minden

egyres ima alkalmával azt kérte az Úrtól, hogy küldjön segítséget, vagy szólítsa maga mellé, mert már túl sokat szenvedett. Lehet, hogy a kutyát Isten küldte, hogy megvigasztalja nyomorúságos életének utolsó napjaiban?

Yvette felült, fájdalom járta át a testét, mégis átvette a lábát az ágy szélén, és a talpát a szőnyegen pihentette.

– Fogjunk kezét! – nyúlt reszkető kézzel a kutya felé.

Az állat tüsszentett, ásított egyet, de nem nyújtotta előre a mancsát.

Yvette egy pillanatig eltöprengett a kutya bizonytalanságán.

– *Mano* – próbálkozott a kéz spanyol megfelelőjével, mire a kutya, mintha csak ünnepélyes esküt tenne, előrenyújtotta a jobb mancsát.

– Szóval mexikói vagy? – kérdezte a fogoly nő, és megrázta a kutya mancsát.

A kutya tüsszentett.

– Nem tehetsz róla. – Yvette egy pillanatig azon töprengett, hogy mondják spanyolul, „Beszélj!”. – *Habla!*

A kutya felugatott, a kiáramló levegő megremegtette a pofáját.

A szoba túlsó végében fém nyikordult. Yvette és becses lakótársa az ajtó felé fordult. A folyosón elhelyezett fáklya hátulról világította meg a faorrú férfit, így csak a sziluettjét látták. Szokásos esőköpenye helyett most barna nadrágot és drága, burgundi vörös inget viselt. Apró szemében megcsillant a gyertya lángja, úgy ragyogott, mint két csillag.

– Megkedvelted Henryt? – kérdezte.

Yvette érezte, ahogy a gonoszság bekúszik a helyiségbe.

A férfi megvakarta a nyakát, majd a kutyára mutatott.

– Henry a neve. Megkedvelted?

– Kihánytam az ételt, amit adtál. – Yvette előhúzta az ágy alól a fémedényt, ami a kiöklendezett ebédjét tartalmazta. – Tessék. Esetleg...

– Henry cirkuszi kutya Mexikóvárosból – folytatta a faorrú. – A porondmester meghalt, a lánya pedig eladta az állatokat, hogy korporsót vehessen az apjának.

– Éhes vagyok – mondta Yvette abban bízva, hogy új irányba terelheti a társalgást. – *Tengo hambre...* Mi lenne, ha...

– Henry. – A kutya a férfi csillagszemébe nézett. – *¡Vengaqui!* – (Yvette tudta, hogy ez annyit jelent, „Gyere ide”)

A kutya elindult a faorrú felé.

– *¡Alto!*

A kutya megállt.

– *¡Sientate!*

A kutya leült a hátsó lábára.

A nő gyomra összeszorult.

– Ne!

A férfi meglendítette az ajtót, a kutya koponyája először az ajtónak, majd a kőfalnak csapódott neki. Az állat felvonyított.

– Hagyja békén! – Yvette szédelegve felállt, de visszarogyott az ágyra. – Ne bántsa!

A faorrú férfi kinyitotta az ajtót. A kutya szomorúan nyüsztetett, hátratántorodott, majd amikor visszanyerte az egyensúlyát, meg rázta a fejét.

– *¡Vengaqui!*

A kutya odabicegett. Az ajtó ismét az orrának csapódott, valami reccsent.

– Állj! – üvöltötte Yvette. – Álljon le, álljon le!

A faorrú férfi kinyitotta az ajtót. A kutya furcsán oldalra hajtotta a fejét, mintha egy méh repülését figyelné, vagy mintha részeg lenne, majd visszatámolgott a szobába. Vér csöpögött az orrlyukából és a jobb füléből, elferdült orrából pedig egy fehéren csillogó csontszilánk állt ki.

A faorrú a foglya felé indult, a mokaszinját díszítő gyöngyök úgy zörögtek, mint a dobókocka.

A kutya oldalra dőlt, aztán felállt, elindult körben, közben folyamatosan rázta összezavarodott, vértől csöpögő fejét.

– Reina, *mirame!* Nézz rám! – mondta a férfi egy lépésre az ágytól. Yvette megtörölte könnyes szemét, és felnézett.

– Vagy jól szeretkezel az ügyfelekkel, vagy Henry nagyon sokat fog szenvedni.

– Jó leszek.

– Nem csinálod össze az ágyat?

– Nem fogom – felelte Yvette.

– *Bueno*. – A faorrú férfi megfordult, és ellépett a tántorgó kutya mellett. – Most már jó barátok lehetünk.

2. fejezet

Csendes vita

NATHANIEL STROMLER A FOOTMAN-HÁZ FELÉ LOVAGOLT az istállóból, közben néhány veszekedés járt a fejében. Kifejezetten gyűlölte a vitatkozást. Michiganbeni gyermekkorát a szülei végigveszekedték, különösen a téli időszak volt veszélyes (amikor a vita heve bőven meghaladta a kandallóból áradó hő melegét). Tízéves korára pedig arra jutott, hogy csak akkor beszélnek így az emberek, ha képtelenek világosan gondolkozni, pontosan fogalmazni és racionálisak maradni, amikor valaki velük ellentétes szempontot képvisel.

Kathleen O'Corley, Nathaniel menyasszonya másképp vélekedett a veszekedésről. Szerinte az efféle szóváltások természetesek és felszabadítóak, annak bizonyítékai, hogy valaki szenvedélyes személyiség. (A férfi udvariasan tiltakozott a feltevés ellen.)

Nathaniel elindult a kövekből kirakott sétányon a ház fekete, szögletes körvonala felé, ahol a menyasszonyával élt. Az Új-Mexikó Territóriumban fűdögáló hűvös szellő megborzongatta a bőrt. Attól tartott, hogy a mellényébe rejtett, összehajtogatott hirdetés arra készteni majd Kathleent, hogy heves vitában bizonygassa a szerelmét, éppen ezért ravasz módon megvárta, amíg Footmanék hazaérnek, és már hallanák az emelkedett hangvétellű beszélgetést.

– Estét, Mr. Stromler – üdvözölte az ősz hajú fekete, akit mindenki Sirnek szólított, és barátságosan felé intett jobb kezével, amiről hiányzott egy ujj.

Nathaniel szórakozottan viszonozta a gesztust, gondolatban azonban már annyira a rá váró beszélgetést tervezgette, hogy szóban nem üdvözölte a férfit.

A homlokzatra pillantott. A nappali behúzott függönyei mögül nem szűrődött ki fény, tehát a gyerekek már megvacsoráztak, és elmentek aludni. Kathleen nem kiabálhat vele. Nathaniel fellépett a két lépcsőfokon, ami az épület déli és nyugati oldalán körbefutó, lakkozatlan faverandára vezetett.

A bejárati ajtó kitárult, a szúnyogháló kivágódott. A ház borostyán árnyalatú belsejéből előlépett a tulajdonos, egy köpcös marhapásztor, még munkásnadrágot viselt, alatta piros kezeslábas alsóneműt.

– Lemaradt a vacsoráról – jelentette ki enyhe aggodalommal Ezekiel Footman. A negyvenkilenc éves férfi egy régi pipát vett a szájába, és kinyújtott mutatóujjával lenyomkodta a pipa fejének kusza tartalmát. – Harriet félretett magának egy keveset – tette hozzá, majd eltűnt a ház nyugati oldala mellett, ahol két pad lógott vaskos vasláncokról, hogy akár öt vagy hat ember is kényelmesen tudjon hintázni, a távoli hegyek mögött lebukó napot nézve.

– Köszönöm – mondta Nathaniel.

A férfi válaszként csak hümmögött.

A ház sarka mögül meggyulladó gyufa szisszenése hallatszott, a felvillanó fény elvakított egy molylepkét, ami eddig észrevétlenül repdesett Nathaniel bal füle mellett. Az áttetsző lény akkora volt, mint egy kisebb denevér. A férfi ráfűjt a kísérteties rovarra, ami gyengéden a csillagok felé repítette azt.

Nathaniel belépett a szúnyoghálós ajtón, végighaladt a kockás szőnyegen, aminek csak előnyére vált a kosz és a kopás, végül megállt egy nagy, indamintával és arannyal ízlésesen díszített keskeny tükör előtt, ami éppen olyan volt, mint amit ő is szeretett volna a

falra akasztani a Stromler Nagyon Exkluzív Szálloda luxuslakosztályaiban.

Huszonhat éves, magas, szőke, dús bajszú férfi nézett vissza rá a tükörből. Az arc viszonylag jóképű volt, de a nagy orr, a ritkuló haj (a homloka egyhüvelyknyivel lett magasabb, mint volt két évvel korábban) és az űzött tekintetű kék szemek miatt idősebbnek tűnt.

Nathaniel Stromler azóta nem aludt jól, nem reménykedett és nem evett jóízűen, amióta a keleti szél összedöntötte épülő szállodája keleti falát, és maga alá temetett egy fiatal komancs munkást, aki egy hosszú, dolgos nap után elbóbiskolt a fal melletti sikátorban. Ezek után egyetlen indián sem volt hajlandó folytatni az építkezést (baljós jelnek tekintették a halálesetet), a fellelhető mexikóiak pedig magasabb bért kértek. Nathaniel minden megtakarítása arra ment el, hogy újra felépítse a falat, de a veszteséget nem tudta pótolni a megtakarított pénzével, így az építkezés megakadt.

A michigani születésű, majdnem szállodatulajdonos fiatalember letörölte a port a hajtokájáról, egy kevés olajat öntött a tenyerébe, és hátrasimította vékony szálú haját. Megnézte, hogy nincs-e a fogai között kukoricahéj (egész nap csak két cső kukoricát evett), morogva állapította meg, hogy egy egyszerű mosoly is mennyi ráncot vág az arcába, és a szája egy pillanat alatt ismét jelentés nélküli vízszintes vonalat rajzolt.

Nathaniel elfordult a képmásától, és elindult felfelé a lépcsőn, át a ronda, foltos szőnyegen, a lakrészbe, ahol a menyasszonyával éltek tizenhat hónapja, amióta a balsors szele lecsapott. Mintha börtönben lettek volna. Mivel a kis szoba bérlője nem lehetett négy méternél messzebb az ajtótól, Nathanielnek elég volt finoman kopogtatnia.

– Te vagy az, Nathan?

– Én. Van rajtad ruha?

– Felvettem a köntösömet.

A férfinak eszébe jutott Orton, a legidősebb Footman fiú, aki nem egy alkalommal legeltette a szemét Kathleenen (noha, amikor nem

a serdülőkor ösztönei bizsergették az ágyékát, akkor nagyon rendes fiú volt), így hátranézett a válla fölött. A sötét szobájának ajtaja mögül leselkedő tizenhárom éves fiú szemfehérjében megcsillant a fény.

– Orton Footman – morogta Nathaniel.

Az ajtó lassan, csendesen csukódott be, mintha egy hirtelen mozdulat vagy egy árulkodó nyikorgás alátámasztaná a feltételezést, hogy ő valóban szerette volna meglesni Kathleent.

Nathaniel visszafordult a kisszobához, a zárba dugta a kulcsát, elfordította, szabad kezével az ajtónak támaszkodott. Kathleen O’Corley, a magas, huszonnégy éves, finom vonásokkal, kósza szeplőkkel, smaragdzöld szemmel és dús, fekete hajjal megáldott nő az emelt ágyon ült, ami a szoba nagyobb részét el is foglalta.

A férfi kihúzta a kulcsot a zárból, belépett a szobába, majd bezárta az ajtót.

Megcsókolta a jegyesét, a csók íze Harriet Footman almás pitéjére emlékeztette (ami finom volt, de mindig túl sok szerecsendiót tett bele), aztán elhúzódott a nőtől, és felkészült a kellemetlen és elkerülhetetlen beszélgetésre.

Kathleen szeme és fogsora ragyogott a szemközti falon lógó lámpa fényében, ami megvilágította az ölében heverő papírlapokat is.

– Levelet kaptál ma a nagybátyádtól – közölte Kathleen.

Nathaniel hirtelen izgatott lett. Lehet, hogy a mellényzsebében rejtőző, összehajtott hirdetéstől minden további beszélgetés vagy vita nélkül meg tud szabadulni.

– Talált befektetőket?

A gondolat, hogy visszatérhetnek elhanyagolt gyermekükhöz, a befeszetlen szállodához, megdobogtatta a szívét.

– Előfordulhat. Elküldte annak a három férfinak a nevét, akit érdekelhet egy ilyen beruházás, de még nem döntöttek semmiről. A nagybátyád azt tanácsolja, hogy írjunk nekik kérelmet, hátha befolyásolhatjuk őket. – Kathleen megemelte az ölében tartott papírkupacot. – Már megírtam őket, csak az aláírásod hiányzik róluk. – Meglepetten nézett a vőlegényére. – Nem örülsz a hírnek?

– De, természetesen.

– Az arcod különös módon fejezi ki az érzést.

– Tényleg örülsz... valóban... de amikor azt mondtad, hogy a nagybátyámtól kaptam levelet, abban bíztam, hogy tartalmasabb lesz, valami... valami... kézzelfoghatóbb lesz benne. – Nathaniel elgondolkozott egy pillanatra. – Hová valósiak a befektetők?

– Kettő connecticuti, a harmadik New York-i.

A férfiban az eddig még pislákoló remény lelohadt.

– Akkor napokba, vagy inkább hetekbe telhet, mire választ kapunk tőlük.

– Már egy éve itt lakunk. – Bosszankodás érződött Kathleen hangján. – Nem tudom, mikor volt utoljára ilyen remek lehetőségünk.

– Valóban. Igazad van. – Nathaniel megragadta a felesége vállát, és arcon csókolta. – Hálás vagyok, amiért vetted a fáradságot, és megírtad a kérelmeket.

– Olvasd át a leveleket, hogy mihamarabb postázni lehessen őket.

Nathaniel bólintott, leült a zsámolyra, és elolvasta az első levelet (a szövegezése hibátlan volt).

– Tökéletes – mondta, majd aláírta a lap alját azzal az aranyszínű töltőtollal, amivel a Stromler Nagyon Exkluzív Szálloda vendégei írhatják majd alá a nevüket a hallban. A másik két dokumentumot is hibátlannak találta, aláírta, aztán letette őket a padlóra, hogy megszáradjanak. A menyasszonya felé fordult. – Találtam munkát.

– Van már munkád – mondta Kathleen kifejezéstelen hangon.

– Másikat találtam. Ezzel jobban kereshetek, mint a cipész aszisztenseként.

Nathaniel elvörösödött szégyenében, ahogy kiejtette ennek az alantas foglalkozásnak a nevét, de egyszerűen muszáj volt rámutatnia a lényegre.

– Mi lenne ez az új munka, amiről ennyire habozva és ilyen körülményesen tudsz csak beszélni?

Nathaniel elővette az összehajtogatott hirdetést a mellényéből, a jegyese pedig azonnal kikapta a kezéből.

– Szeretném én felolvasni neked.

– Én is tudok olvasni.

Nathaniel nem ellenkezett a jövődóbelije kijelentésével.

Kathleen kihajtogatta a dokumentumot, és háromszor elolvasta. Még akkor sem nézett fel, amikor száraz, csendes hangon a következőt kérdezte:

– Kik ezek a férfiak?

– Nem tudom.

Nathaniel kitalálhatott volna valamit, de azzal csak megsürgette volna a veszekedést, ráadásul nem szívesen hazudott olyasvalakinek, akit szeretett.

– Mire kell nekik egy olyan fiatalember szolgálata, „aki elegánsan öltözködik, képes hosszan megülni a nyeregben, és folyékonyan beszél spanyolul”?

– Ezt sem tudom.

– Mégis, hogyan akadt meg a szemed ezen a csodálatos lehetőségen? – kérdezte Kathleen utálatosan.

– Miss Barlone kezeli a távirót, és...

– Az a minden lében kanál nőszemély.

– Miss Barlone ismeri a helyzetünket, múlt hónapban ingyen javítottam meg a fia cipőjét, amikor nem igazán lett volna rá pénze. Ő mutatta meg a hirdetést, még mielőtt kitűzte volna... hátha sikerül megragadnom az alkalmat. – Nathaniel tartott egy gondolatnyi szünetet. – Már meg is táviratozta nekik, hogy elfogadtam az állást.

– Elfogadtad az állást? – Hitetlenség villant Kathleen zöld szemében, amit rövid időn belül valami izzóbb váltott fel. – Belementél abba, hogy olyan embereknek dolgozz, akiről nem tudsz semmit, ráadásul jó messze innét?

– Egyre hangosabb vagy. Se te, se én nem tudhatjuk, hogy a munka valóban messze van-e ide.

– A hirdetés azt írja, hogy az elegáns fiatalembernek hosszan kell tudnia megülnie a nyeregben. Szerinted ez mit jelent? Jókora ívben fogsz körözni?

Kathleent most már bárki hallhatta, aki ébren volt az emeleten.

Nathaniel tíz szívdobbanásnyi időt várt, csak akkor felelt csendesen.

– A hosszú lovaglás célja lehet, ahogy te mondd, nagyon megszűsz, de lehet egy közelebbi város is, ahonnét minden este haza kell érnem napnyugtára.

– Szerintem valószínűbb, hogy Mexikóba kell lelovagolnod, hiszen a hirdetés szerint olyasvalakit keresnek, aki folyékonyan beszél spanyolul.

– Ez is elképzelhető – ismerte el Nathaniel. – Nem tudom.

– Te mégis itt szándékozol hagyni, hogy ismeretlenekkel indulj el oda, ahová ők mondják.

– Én négyszázötven dollárt szándékozom keresni egy hét alatt.

Kathleen úgy csücsörített, mintha éppen mérget készülné lőni a vőlegénye szemébe.

– Az ajánlott bér elég magas ahhoz, hogy elgondolkozz azon, vajon mennyire biztonságos és legális munkáról van szó.

– Ha nem kell semmilyen törvényellenes vagy szégyenletes dolgot tennem, akkor elvégzem a rám szabott feladatot.

Kathleen hitetlenkedve bólogatott.

– Én nem tudlak befolyásolni a döntésedben?

– Elmondtad a véleményed.

– Amikor az már eleve süket fülekre talált... hiszen te ezt jóval a beszélgetésünk előtt eldöntötted.

– Valóban – helyeselt Nathaniel. – Ezt meg kell tennem.

Kathleen felhorkantott.

– Mit szólsz ahhoz, ha azt mondom, hogy ha te elvállalod ezt a munkát, akkor én itt hagyom Új-Mexikót, és visszamegyek keletre, a családomhoz?

– Én őszintén szeretlek, de ha már nem vagy biztos abban, hogy megfelelő férjed lennék... ha nem hiszel abban, hogy a tetteim egy boldogabb jövő felé vezetnek minket... akkor jobb is, ha inkább más mellett keresel egy boldogabb életet. Még nem vagyunk házasok.

Kathleen teljesen megdöbbszent.

Nathanielnek összeszorult a gyomra. Nem hitte, hogy Kathleen valóban elhagyná, de azért fennállt a lehetősége. Okos nő, művelt, vonzó, és nem azért utazott le a határvidékre, hogy Footmanék szobalánya legyen, miközben a vőlegénye cipőket foltoz. Hiszen ők is, mint bármelyik másik pár, csak két ember, akiket összeköt valami, de ez a kötelék ki tudja, mikor szakad el. Márpedig a ma esti beszélgetésük határozottan feszegette a húrt. A nehéz csendet a távoli állathangok és a ház közelebből hallatszó nyikorgása törte csak meg.

– A műhelyben öt hónap alatt keresném meg ezt a pénzt – mondta Nathaniel, miután már levegőt is alig kapott a feszültséggel teli szobában.

– Négy hónap alatt – javította ki éles hangon a nő.

– Kathleen, ha a munka veszélyes vagy törvénytelen, nem tartok velük. – Nathaniel a menyasszonya kétkedő arcába nézett, majd még hozzátette: – Nagyon sok pénzről van szó.

– Bizony – helyeselt a jegyese valamivel kedvesebben.

Nathaniel válláról hatalmas súly gördült le. A vita véget ért.

– Ráadásul – folytatta – az is előfordulhat, hogy a megbízók egyszerűen csak gazdag emberek, akik számára négyszázötven dollár nem jelent semmit.

– A hirdetés szövege nem éppen jól nevelt társaságra utal – jegyezte meg Kathleen –, de ettől még lehetséges.

Nathaniel egy rövid lépéssel ott termett jövődöbelije előtt, leült mellé a matracra, és megcsókolta. Kathleen egy pillanatra engedett, aztán sietősen elhúzódott, mintha csak turbékoló tizenévesek lennének, és a szüleik helytelenítő tekintete megjelent volna az ablakban.

– Ne nézz ilyen értetlenül!

– Te vonultál vissza – jelentette ki Nathaniel. Nagyon ritkán utasították vissza. Ismét Kathleen ajkára helyezte a száját, de ő tagadólag összezárva tartotta azt. – Elsőre jobb volt – jegyezte meg a férfi, és visszaült a matracra.

– Ma este nem – mondta Kathleen. – Túl sokat aggodalmaskodtam ahhoz, hogy romantikusan összebújjak veled ma este.

Nathaniel a csipkedekoltázs által határolt bőrfelületre helyezte jobb kezét, és gyengéden arra bírta Kathleent, hogy feküdjön hanyatt.

– Nagyon aggódom a távozásod miatt – tiltakozott a nő.

– Kérlek, feküdj le! – próbálkozott mosolyogva a férfi.

– Nathan, én most nem vagyok olyan állapotban...

– Megértem. És ígérem, hogy nem vetkőzöm le. – Nathaniel Kathleen smaragdzöld szemébe nézett, és érezte a szívverését jobb tenyere alatt. – Ez csak a te javadat szolgálja.

A nő arcán megjelent néhány rejtőzködő szeplő, végül bólintott.

– Feküdj le!

Kathleen gyengéden lefeküdt a szénával töltött matracra, hosszú, fekete fűrtjei és színjátkszó, rózsás árnyalatú hálóruhája elterült alatta. Nathaniel az ajkával illette a bal térd fölött előbukkanó puha bőrt, a következő csókot pedig már ruhán keresztül adta oda, ahol a láb és az ágyék összeér. Meleg levegőt fújt a nő ölére, amitől az egész testében összerezett.

A fiatalember végighúzta az ujját a felesége belső combján, és megkérdezte:

– Megengeded, hogy jobb kedvre derítselek?

Kathleen megengedte.

A leendő szállodatulajdonos és hosszú útra készülő kétnyelvű fiatalember végigtekintett felesége pihenő testén, majd kinézett az ablakon, a fényes szürke égre, amin sem a nap, sem a hold nem látszott. A három és fél órányi nyugtalan alvás közben Nathaniel eltöprengett a keleti parti befektetőkön, az új álláslehetőségen és a négyszázötven dolláron, amiből (az elmúlt egy évben megtakarított hatszázhuszonnégy dollárral együtt) folytatni tudná düledező szállodája építését. Hiába volt fáradt, tudta, hogy az idegessége miatt képtelen lenne visszaaludni, így inkább elkezdte a napot.

Átmászott Kathleen hosszú lábain, meztelen talpát óvatos mozdulattal a padlóra helyezte (ha nem így tett volna, a padló az egykor

a szobában lakó gyermekek sírásához hasonlatos hangot adott volna ki), majd előrehajolt, és lassan felegyenesedett. Sárga lovaglónadrágot húzott a kezeslábasára, kézbe vette a cipőjét, tett egy lépést kelet felé, szabad kezével elfordította a kulcsot a zárban, kilépett a szobából, becsukta az ajtót, és elindult a padlás felé, ahol az utazótáskákat tartották, amíg abban a szobában éltek, aminek egykori tulajdonosai csak pelenkával, cumival és rizsszem méretű fogakkal bírtak.

Nathaniel ásítva ment végig a második emeleti folyosón, ellépett a nagy hálószoba mellett, míg el nem jutott a padlásra vezető létráig.

Egy nyíló ajtó hangjára azonban a lopakodó férfi megfordult.

Az elsötétített hálószobából Ezekiel lépett elő szőrös nyakát vakargatva (mintha azon az egy ponton állandóan viszketne a bőre). Gömbölyded hasa előbukkant kockás köpenye szárnyai mögül. A tömzsi férfi ásítás közben üdvözölte Nathanielt.

– Jó reggelt! – felelte Nathaniel.

– Egész hűvös nyarunk van. – Ezekiel a lakója válla mögé pillantott. – A padlásra készülődik?

– Szükségem van az egyik bőrröndömrre és néhány váltás ruhára. Egy hétig távol leszek.

A marhatenyésztő oldalra döntötte a fejét, talán azért, hogy jobban hozzáférjen a tarkójához, majd megkérdezte:

– Üzleti út?

– Úgy bizony.

– Kathleen addig itt marad?

– Itt, és ellátja a feladatait.

Ezekiel tekintete összeszűkülte a bozontos szemöldök és barkó övezte arcon.

– És miért lopakodik?

– Nem szeretnék felébreszteni senkit.

– Hallottuk, hogy tegnap este volt egy kisebb szóváltásuk.

Ezekiel kancsal szemével szemtelenül őszintén fürkészte a másik férfi arcát.

– Nem menekülök el.

A fiatallembert megdöbbenetette a feltételezés, de megőrizte a méltóságát.

– Ennél a nőnél nem talál jobbat. – Ezekiel megcserélte a nyakát vakaró kezét. – Láttam a gyerekeim mellett, láttam alkudozni a boltosokkal, meg azt is, amikor kiosztotta őket, mert megpróbálták átverni. Helyén van az esze, a szíve, gyönyörű asszony, és azután sem hagyta el magát, hogy a szél összedöntötte a szállodáját.

– Szeretem Kathleent, és nem áll szándékomban elhagyni őt. Sajnálom, hogy tegnap este zavartuk magukat, de békében megoldottuk a nézeteltérésünket.

A marhatenyésztőt nem győzte meg Nathaniel válasza.

– Ha gondolja, felkeltheti, hogy megbizonyosodjon arról, igazat mondok – vetette fel Nathaniel, nehezen leplezve keserűségét.

– Nem szükséges. – Ezekiel azzal a kézzel folytatta a vakarózást, amelyekkel elkezdte, majd a köntösével betakarta a hasát, megfordult, és visszalépett a hálósobájába. – Sok sikeres férfiú udvarolna a menyasszonyának Leesville-ben, ha sokáig távol maradna vagy külön utakra tévedne.

A fiatalember összeszorított ajkai közül nem érkezett válasz.

A hálósoba ajtaja becsukódott.

Nathaniel arca izzani kezdett a szégyentől és a dühtől. Visszaindult a folyosón, felmászott a létrán a padlástérbe. Miután megtalálta a nagy zöld bőrröndjét, a következőket pakolta bele: víztömlőket, egy flaskát, alsóneműt, kendőket, kesztyűket, egy kétsoros zakójú, királykék, háromrészes öltönyt, egy hosszú szárnyú fekete frakkot, két fehér inget, néhány mandzsettagombot, olasz cipőket, cipőkrémet, két csokornyakkendőt (királykék és fekete színűt), egy vörös kravátlit, egy királykék keménykalapot, egy fekete cilindert és a *La Playa de Sangre*³ címre hallgató regényt, aminek a segítségével bizonyíthatata spanyoltudását.

³ Véres tengerpart; feltehetően nem valódi könyv.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Amikor elkészült, otthagya a padlást, és végigsétált a második emeleti folyosón. Megtorpant egy pillanatra, amikor a gyerekszoba zárt ajtaja mögül siránczó hangot hallott.

Az ifjú pár még az előző este búcsút mondott egymásnak, Kathleen pedig direkt arra kérte Nathanielt, hogy reggel ne ébressze őt fel, amikor elindul, így elkerülhetik a zavart búcsúzkodást.

A magas, szőke férfi Michiganból az ajtó előtt állva hallgatta menyasszonya csendes zokogását. Közben szorosan kapaszkodott nehéz bőröndjébe. Kathleen sírásától összeszorult a gyomra, és elhomályosodott a tekintete.

Aztán elindult.